

Einer der berühmtesten altgriechischen Texte: der Beginn der Verteidigungsrede des Sokrates:

Ὅ τι μὲν ὑμεῖς,

ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,

πεπόνθατε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγορῶν,

οὐκ **οἶδα**.

ἐγὼ δ' οὖν καὶ αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν ὀλίγου ἑμαυτοῦ **ἐπελαθόμην**,

οὕτω πιθανῶς **ἔλεγον**.

καίτοι ἀληθές γε,

ὥς ἔπος **εἰπεῖν**,

οὐδὲν **εἰρήκασιν**.

μάλιστα δὲ αὐτῶν ἐν **ἐθαύμασα** τῶν πολλῶν,

ᾧν **ἐψεύσαντο**,

τοῦτο,

ἐν ᾧ **ἔλεγον**,

ὡς χρῆν ὑμᾶς **εὐλαβεῖσθαι**,

μὴ ὑπ' ἐμοῦ **ἐξαπατηθῆτε** ὡς δεινοῦ ὄντος **λέγειν**.

τὸ γὰρ μὴ αἰσχυνθῆναι, ὅτι αὐτίκα ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται ἔργῳ, ἐπειδὴν μηδ' ὀπωστιοῦν φαίνωμαι δεινὸς λέγειν, τοῦτό μοι ἔδοξεν αὐτῶν ἀναισχυντότατον εἶναι, εἰ μὴ ἄρα δεινὸν καλοῦσιν οὗτοι λέγειν τὸν τᾶληθῆ λέγοντα· εἰ μὲν γὰρ τοῦτο λέγουσιν, ὁμολογοῖν ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτῳ. οὗτοι μὲν οὔν, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, ἢ τι ἢ οὐδὲν ἀληθὲς εἰρήκασιν, ὑμεῖς δὲ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν - οὐ μέντοι μὰ Δία, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κεκαλλιεπημένους γε λόγους, ὥσπερ οἱ τούτων, ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν οὐδὲ κεκοσμημένους, ἀλλ' ἀκούσεσθε εἰκῆ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασιν - πιστεύω γὰρ δίκαια εἶναι, ἃ λέγω - καὶ μηδεὶς ὑμῶν προσδοκησάτω ἄλλως· οὐδὲ γὰρ ἂν δήπου πρέποι, ᾧ ἄνδρες, τῆδε τῆ ἡλικίᾳ ὥσπερ μαιρακίῳ πλάττοντι λόγους εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι.